

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 152.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939459280/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Sjette Capitel

Mig tykkes sært, at Nogen bier
Med Kjærlighed, til Præst dem vier;
Han gjør ei Sjælens til eet,
Hvis ei det er forinden skeet.
»Den hvide Pige,« et Digt.

Tyra sad ved Vinduet og skrev, saa fordybet i denne Beskæftigelse, at hun ikke lagde Mærke til Minona, der et Øieblik blev staaende og betragtede det Udtryk af inderlig, begejstret Sjæleglæde, der oplivede hendes Ansigt, med Overraskelse og Beundring. Saa smuk havde hun aldrig seet hende! I det Samme løftede Tyra Hovedet iveiret og sagde fornøiet: »Godaften, søde Minona! sæt dig ned, mens jeg blot endnu tilføier et Par Ord i mit Brev.« Minona saae sig om i det lille Værelse, hvis eiendommelige Sæmpelhed altid havde tiltalt hende; det var en Bondestue med smaa Ruder i Vinduerne og Bjækeløft, men nu da Aftensolen skinnede derind og belyste Tyras Ansigt med sit glødende Skjær, saae den venlig og smilende ud som dens Eierinde. – De faae, simple Meubler svarede ganske til Leiligheden. Det eneste, som stod i paafaldende Modsætning til de øvrige Omgivelser var et stort, mesterlig udført Portrait, som var ophængt paa den lave Væg over Sengen: det forestillede en ung Dame i kostbar Baldragt, med en Rosenkrands om det rige, blonde Haar, og Blomster i Haanden, hvis ubeskrivelig delige og indtagende Ansigt stedse paany tiltrak sig Minonas Opmærksomhed, hvor tidt hun end havde seet det.

Da Tyra havde endt sit Brev, omfavnede hun Minona kjærligt, og udbød forundret over det lidenskabelige Udtryk, der i dette Øieblik var synligt i hendes Ansigt: »Hvad feiler dig dog! Er der hændet dig noget?« Minona lod begge Hænderne glide ned over sine blussende Kinder, som om hun derved kunde forjage Rødmen, og svarede hurtigt: »Jeg feiler intet – der er intet iveien! Jeg løb kun lidt